

ditní), a neplatí tu o přechodu pasiv na novou společnost výjimečně ani předpisy čl. 113 nebo čl. 166 obch. zák., poněvadž předpokládají přístup do stávající veřejné obchodní společnosti nebo komanditní společnosti. Obchodní závazky Ing. Arnošta K. jako jediného majitele firmy »R. a Co.« mohou proto přejíti na žalovanou komanditní společnost, není-li jiného ujednání, jen za předpokladů § 1409 bč. zák. Žalobce tvrdil, že zažalovaný nárok přešel na žalovanou komanditní společnost. Odvolací soud se však tímto jeho tvrzením po skutkové stránce nezabýval a první soud vůbec tuto námitku přešel. Nelze proto bez zjištění, zda a jakým způsobem přešel zažalovaný závazek na žalovanou komanditní společnost, ani o pasivní legitimaci této žalované rozhodnouti.

Čís. 15152.

K vl. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n.

Jde o pohledávku spornou podle § 21 vl. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n., nikoliv splatnou podle § 13 cit. vl. nař., bylo-li o ní rozhodnuto sice před 1. lednem 1936, rozsudek však do této doby se nestal pravoplatným.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1936, R II 159/36.)

P r v ý s o u d upravil k návrhu čtrnáctidenní platební lhůtu, stanovenou rozsudkem pro zmeškání ze dne 29. května 1935 dle ustanovení §§ 13, 20 a 21 a násl. vlád. nařízení ze dne 21. prosince 1935, čís. 250 Sb. z. a n. tak, že žalovaná strana má zažalovanou pohledávku zaplatiti ve splátkách, počínajících se dnem 1. dubna 1936. **R e k u r s n í s o u d** vyslovil, že zažalovanou pohledávku má zaplatiti dlužník v pravidelných pololetních splátkách, vždy nejpozději k 1. dubnu a 1. říjnu, počínajíc 1. říjnem 1936. **D ů v o d y:** Na daný případ nelze použiti ustanovení § 21 vlád. nař. čís. 250/35, kteréžto ustanovení vychází z předpokladu, že se jedná o pohledávku spornou, tedy o takovou, o níž spor nějaký čas potrvá, takže jest důvodné, aby v takovém případě začátek splatnosti byl stanoven na den 1. dubna nebo 1. října po pravoplatnosti rozhodnutí o pohledávce nebo po uznání závazku dlužníkem, nýbrž lze na daný případ, v němž o pohledávce samé jest již rozhodnuto, použiti jedině ustanovení § 13 cit. vlád. nařízení, dle jehož odst. 2 však závazek ke splátkám počíná se až dnem 1. října 1936.

N e j v ý š š í s o u d obnovil rozhodnutí prvního soudu.

D ů v o d y:

V době účinnosti vl. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n., t. j. dnem 1. ledna 1936, byl o dlužné pohledávce žalobcově již zahájen spor a byl přerušen. Kontumační rozsudek byl doručen žalovanému teprve dnem 18. února 1936, takže se stal pravoplatným dne 3. března 1936 (včetně), an žalovaný měl možnost podat proti rozsudku odvolání, čímž by se byl spor protáhl a nárok by se stal pochybným. Nelze proto souhlasiti s ná-

zorem rekursního soudu, že šlo v souzeném případě o pohledávku již »rozhodnutou«. O takové pohledávce lze mluvit teprve tehdy, když rozsudek jest pravoplatný. Proto také v § 21 cit. vl. nař. se klade důraz na pravoplatnost rozhodnutí. V souzeném případě šlo však o spornou pohledávku, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem nabyvším právní platnosti teprve 3. března 1936, a proto bylo na souzený případ použití zvláštního ustanovení § 21 cit. vlád. nař. První soud podle tohoto ustanovení správně určil, že závazek dlužníka k placení prvé splátky nastává nejbližší 1. dubnem po pravoplatnosti rozhodnutí o pohledávce, t. j. dnem 1. dubna 1936.

Čís. 15153.

Příplatky k pensijnímu důchodu, poskytované bývalému zaměstnanci jeho bývalým zaměstnavatelem z důvodu jeho dřívějšího zaměstnání jsou výslužným ve smyslu § 2 odst. 1 zák. č. 314/20 a zabavitelné pouze do třetiny.

Dlužník nemá nárok, by požíval zároveň jak existenčního minima, vyňatého podle § 2 odst. 1 zák. č. 314/20 z exekuce, tak i pensijních důchodů, jež jsou podle § 46 zák. č. 26/29 nezabavitelné, a aby takto měl ve skutečnosti dvě existenční minima.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1936, R I 474/36.)

N i ž š í s o u d y povolily vymáhající věřitelce exekuci na měsíční dávky 924 Kč, které dlužník dostává od své bývalé zaměstnavatelky Okresní nemocenské pojišťovny v B. jako příplatky k pensijnímu důchodu, vyplácenému pensijním ústavem zaměstnanců nemocenských pojištěných v republice Československé v P., r e k u r s n í s o u d s obmezením, že povinnému musí mŕstati ze zabaveného platu 4.000 Kč ročně volných.

N e j v y š š í s o u d změnil usnesení rekursního soudu potud, že z napadeného usnesení vyloučil obmezení o existenčním minimu 4.000 Kč ročně.

D ů v o d y:

Mylný jest názor vymáhající věřitelky, že příplatky, jež poskytuje dlužníku k pensijnímu důchodu jeho bývalá zaměstnavatelka, nemají povahu »výslužného« ve smyslu § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 314 Sb. z. a n., nýbrž jen povahu obyčejné renty, na kterou lze vésti exekuci bez jakéhokoliv obmezení, protože prý »výslužným« podle § 2 uvedeného zákona jest rozuměti jen skutečný pensijní důchod, který soukromým zaměstnancům vyplácí pensijní ústav a který jest nyní podle § 46 zákona č. 26/29 Sb. z. a n. pro obyčejné pohledávky nezabavitelným. Výslužným podle § 2 zákona č. 314/20 Sb. z. a n. se rozumí všeliké platy, jež jsou bývalému zaměstnanci poskytovány z důvodu jeho dřívějšího zaměstnání ve službách veřejných i soukromých jakéhokoliv